

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Εἰκοστὴ καὶ τετάρτη Γεννάρη,
τὸ Τριῶδι γοργὸν ἀριδάρει.

Ἔπος «ἡ Καμπιτιάς»,
ποῦ μ' αὐτὸ ὄρενητιάς.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Φ. — Λοιπὸν ἀντίο, Περικλῆ...

Π. — Ποῦ πᾶς;

Φ. — Εἰς τὸ Παλάτι,
κι' ἂν ἔχης μοῖρα διάβαινε καὶ ροιζικὸ περπάτει.

Π. — Μὰ τί συμβαίνει, Φασουλῆ;

Φ. — Μὴ μ' ἐρωτᾷς ἀκόμη,
πάω κι' ἐγὼ 'στ' Ἀνάκτορα νὰ δώσω καμμιὰ γνώμη.
Ὁ Βασιλεὺς φωνάζουσε 'στὸ λαϊκὸ μελίσσι
τὰ στρώματα τὰ λαϊκὰ πῶς θέλει νὰ γνωρίσῃ.

Κι' ἐπειδὴ, καθὼς εἰξεύρεις, εἶμαι στῶμα λαϊκόν,
πάπλωμα καὶ μαξιλάρι,
τρέχω τρέχω νὰ 'μιλήσω περὶ τῶν πολιτικῶν,
ποῦ χρειάζονται στηλιάρι.

Πέρασαν τὰ πρῶτα χρόνια, Περικλέτο μου κουτέ,
ποῦ 'στ' Ἀνάκτορα 'πηγαίναν Ὑπουργοὶ καὶ Βουλευταί,
ποῦ μᾶς ἔχουν σὰν σκυλιὰ
κι' εἶναι δόξα μας καὶ σκέπη,
κι' ἔλεγαν 'στὸν Βασιλεῖα
τὸ τί πρέπει καὶ δὲν πρέπει.

Τώρα πιά καὶ σὺ χωρεῖς
κι' ὄχι μόνον οἱ τιτλοῦχοι,
κι' ὅταν θέλῃς εἰμφορεῖς
καὶ μὲ κάπα καὶ τσαρούχι
νὰ τραβήξῃς, βρέ σακάτη,
μιὰ καὶ δὴν γιὰ τὸ Παλάτι,
καὶ τὴν γνώμη σου νὰ 'πῇς
σὰν τιτλοῦχος τσελεπής.

Πρόδος ποῦ πάει γόνα,
νέα φάσις, νέος βίος,

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσά γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐνδεκα κι' ἑξακόσα
καὶ νταβατούρια τόσα.

ποῦ θὰ βλέπῃ τὴν Κορῶνα
κι' ὁ Παρίας κι' ὁ Πληθεῖος.

Ἐξω σεῖς, προνομιῦχοι, νάμπουν κι' οἱ μπουρζοαζί,
δοῦ στέκουν σὰν χαζοί.
Τόπο καὶ 'στὸ κάτω στῶμα
καὶ σ' ἐμέ, τὸ πρῶτο στόμα,
ν' ἀνεβαίνω τρία τρία
δυσανάβατα σκαλιὰ,
κι' ὅλο μὲ φιλοπατρία
νὰ 'μιλῶ τοῦ Βασιλεῖα.

Τι χαρά μου, τί χαρά σου,
Περικλέτο μου χρυσέ,
ὅταν ἔλθῃ κι' ἡ σειρά σου
καὶ φωνάζουσε καὶ σέ.

Ὅλ' ἀλλάζουν 'στὴν Ἑλλάδα,
νέα φάσις λαϊκή...
φέρετέ μου τὴν βελλαδα
καὶ τὸ μαῦρο μου βρακί.

Ὅμως κύττα, τενεκέ,
μήπως ἔχῃ 'μπρός ἢ πίσω
κὰν κηλῖδα κὰν λεχέ,
καὶ μοῦ 'πὺνε νὰ γυρίσω.

Δώστε μου καὶ τὸ καπέλο,
τὸ 'ψηλό μου δηλαδή...
φιγουρίνι τώρα θέλω
τὸ Παλάτι νὰ μὲ 'δῇ.

Φέρετέ μου καὶ λαντῶ
κι' ἀμαξά μὲ ρεδιγκότα,
νὰ μὲ πάρουν 'στὸ κοντό
κι' ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα.

(Ἡ Φασουλῆνα προχωρεῖ καὶ κάνει πανηγύρι
μαζὶ μὲ τὰ μουρέλια τῆς 'στὸν σπητονοικοκύρη.)

Η Φ. — Φασουλῇ μου τζερεμέ,
πού τῆς δόξαις ἀγαπᾷς,
πάρε τὰ παιδιὰ κι' ἐμὲ
'στὸ Παλάτι πού θά πᾶς.

Καί σ' ἐμένα σὺν βροχῇ
σκίψεις ἐρχονται πολλὰς,
μὴ μ' ἀφίνης μοναχῇ
κι' ἄλλ' ἀντ' ἄλλων πᾶς καὶ λές.

Φασουλῇ μου, 'λίγο στέκα
καὶ δὲν εἶναι τοῦτος τρόπος...
ἔχει γνῶμην κι' ἡ γυναῖκα
πῶς θά πάη 'μπρὸς ὁ τόπος.

Ο Φ. — Τζάνουμ, γιὰ τὰ καθεστῶτα
πρέπει νους ἀρσενικός...
μόνος μου θά πάω πρῶτα
κι' ὕστερα φαμελικῶς.

(Τὰ παιδιὰ τοῦ Φασουλῆ
τὸν παρενοχλοῦν πολὺ.)

Τὰ Παιδ. — Πάρε μας κι' ἐμᾶς, πατέρα,
πάρε μας μὲ τὴν μητέρα
γιὰ νὰ 'δοῦμε τὸ Παλάτι...

Ο Φ. — Περιμένετε κομμάτι...

Τὰ Παιδ. — Κύτταξε... κι' ὁ Γκιουλ προσμένει,
πάρε μας, καλὲ μπαμπά...

Ο Φ. — Γιὰ νὰ πᾶμε μαζωμένοι
θέλωμ' ἐναν ἀραμπᾶ.

Τὰ Παιδ. — Μὴ μᾶς κάνης τὸν βαρὺ
κι' ἡ καρότσα μᾶς χωρεῖ.

Ο Φ. — Βρὲ μὴν κάνετ' ἐτσι τώρα, μὴ τὰ χέρια σας κτυπᾶ-
[τε, γρήγορα Σχολεῖο νὰ πάτε,
μὴ στριγγλίζετε 'στ' αὐτιά μου, καὶ προσέχετε τριγύρω
μὴ λερῶσετε τὸ φράκο, καὶ θυμῶσω καὶ σὰς δείρω.
Κάθισε καὶ σὺ 'στ' αὐγὰ σου, Φασουλίνα μου κυρά,
καὶ σὰς βεβαιῶ πῶς θά ληθῇ κι' ἡ 'δική σας ἡ σειρά.

Τώρα, φαμελιὰ φίλτατη,
θὰ 'ψηλώσ' ἡ μύτη μας,
τώρα πλέον τὸ Παλάτι
θὰ γενῇ σὺν σπῆτι μας,
κι' ὅταν κάποτε μ' ἀρίσει σὲ μὴν ἄμαξα θὰ μπαίνω
καὶ 'στ' Ἀνάκτορα μονάχος καὶ μαζί σας θὰ πηγαίνω,
κι' ὡς πανεπιστήμων Μούσα
θὰ παρλάρω συμβουλὰς
διαφόρους καὶ πολλὰς
τί θὰ κάνῃ κι' ἡ παρούσα
κι' ἡ τοῦ μέλλοντος Ἑλλάς.

Ψυχὴ μου! θάναι τρέλλα...
τί χρόνος προκοπῆς!...
πάρε καρότσα κι' ἔλα
τὴν γνῶμην σου νὰ 'πῆς.

Φίλα με, Φασουλίνα,
λέ φάμ' ἰλ νὶ ἄ ξά...
πάψε τὴν τόση γρίνα...
'στ' Ἀνάκτορ' ἄμαξά.

Ἐπίσκεψις τρελλῆ τοῦ τρελλο-Φασουλῆ.

Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ Καμπίτη
κόσμος σπρώχνεται πολὺς
καὶ περίεργο λεφοῦσι...
σταματᾷ κι' ὁ Φασουλῆς
γιὰ νὰ μάθῃ καὶ ν' ἀκούσῃ.

Ο Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
τί μακάριος πολίτης!
Δι' αὐτὸν λαλοῦν τὰ πλήθη,
μὰ κι' οἱ προὔχοντες συγχρόνως,
κι' ἄλλοι λέν πῶς προσεκληθῇ,
κι' ἄλλοι πῶς ἐπῆγε μόνος.

Τί καινούριο πατρὶντὶ
κι' ἀπροσδόκητος βροντῇ!
Μὲ Καμπίτη συνεντεύξεις ἀσχολεῖται σοβαρὰ
κάθε φίνος σουαρές,
κι' ἄλλοι λέν τὸν Βασιλεῖα πῶς τὸν εἶδε μὴ φορῇ,
κι' ἄλλοι δρῶ καὶ τρεῖς φοραῖς,
ὅμως λέγουν καὶ καμπόσοι φαπλατάδες τοῦ διαβόλου
ὅτι δὲν τὸν εἶδε διόλου.

Μέσα 'στῶν πολλῶν τὰς σκίψεις
τί νὰ 'πῆς, τί νὰ πιστέψῃς!
Συζητεῖ μὲς 'στὴν Παλλάδα
κάθε δρόμος καὶ σοκάκι
κἂν ἐπῆγε μὲ 'βελλάδα,
κἂν ἐπῆγε μὲ σακάκι,
κἂν ἐφόρεσε καστόρι, κἂν ψηλοκαπελαδοῦρα,
καὶ σοὺ κάνουν τὸ τσερβέλο νὰ στριφογυρνᾷ σὺν ὀδῶνι.

Βλέπω πολιτειολόγους κατὰ κύκλους, κατ' ἀράδα,
περιέργως νὰ 'ρωτοῦν,
κι' ἐμβριθῶς νὰ συζητοῦν
κἂν ἐπῆγε μὲ καρότσα, κἂν ἐπῆγε ποδαράδα.

Κάθε λίμα μὲ πατέντα,
ποῦ συζητήσιν ἐζήτει,
τὴν ἐπίσημην κουβέντα
σχολιάζει τοῦ Καμπίτη.

Ο Καμπίτης, ὁ Καμπίτης
τί μακάριος πολίτης!
Κυβερνήτην σὺν καὶ τοῦτον τὸ Κουβέρνο καρτερεῖ,
κι' ἴσως μέσα 'στὸ Τριφῶδι
βάλλῃ σ' ἕνα καλαπόδι
τὰ δρῶ ξύλινα ποδάρια τοῦ παπποῦ τοῦ Θεωρῆ.

Ο τρισόβλιος Καμπίτης 'στὸ Παλάτι βόλταις φέρνει,
ὁ Καμπίτης τὸν καφφέ του μὲς 'στ' Ἀνάκτορα τὸν πᾶν
ὁ Καμπίτης ὅλο γλύκαις
κι' ὁ Θεόδωρος τὸν τρέμει
μὴν τοῦ φτειάξῃ κασκαρίκαις
καὶ τροχίξει τὸ καλέμι.

Ὁ λάλος Φασουλῆς μὲ σαματὰ ἐμπρὸς εἰς τὸ Παλάτι σταματᾷ.

(Μόλις κατέβη κι' ἐσπευδε μὲ βῆμα ζωηρὸν
κυττᾷ τὸν γέρο-Θεωρῆ τῆς Σκοπίας φρουρὸν.)

Θ. — Τίς σύ;

Φ. — Πολίτης Φασουλῆς...

Θ. — Μὴν προχωρήσῃς βῆμα...

Φ. — Ψηφίζω 'στὴν Νεάπολι, 'στὸ θορυβώδες τμήμα,
πρὸ χρόνων εἰς τῶν Ἀθηνῶν ἐγράφην τὰ Μητρώα
κι' ἀνίδρυσα περιφανῇ 'στοὺς Ἑλληνας Ἡρώα,
κι' ἔχω κι' ἐγὼ δικαίωμα νὰ κουβεντιάσω 'λίγο
μ' ἐκείνον ποῦ δὲν εἶδα,
καὶ μὴ θυμῶνης ἄδικα, καὶ μὴ μοῦ λές νὰ φύγω
μὲ μάτι σὺν γαρίδα.

Θ. — Ἀπὸ ράτσ' ἂν δὲν κρατῆς,
ἂν δὲν εἶσαι Βουλευτῆς,
ἂν ἀξίωμα δὲν λάχῃς,
ἂν δὲν γίνῃς στρουγγας θεῖμμα,
δὲν 'μπορεῖς ποτέ σου νάχῃς
νταραβέρια μὲ τὸ Στέμμα.

Ἄν δὲν εἶπες παπαρόλαις 'στὸ μεγάλο Παρλαμέντο,
ἂν δὲν ἔδρωσες καθόλου γιὰ νὰ γίνῃ φαλιμέντο,
ἂν δὲν ἐγίνες ποτέ σου Ροθεσπιέρος καὶ Σαῖν-Ζούστ,
φύγε, μὴ σιμώνῃς, οὔστ.

Ἄν ποτέ δὲν 'πῆρες βάζα καὶ χρυσούς Μεγαλοσταύρους,
ἂν δὲν ἤκουσες τριγύρω νηστικούς κομμάτων ταύρους,
ἂν δὲν εἶδες τὰ Ταμεία
κάθε τόσο νὰ τὰ δέρνῃ
ὁ λιμός κι' ἡ βουλμία
ψηφοφόρου Πασαπέρην,
ἂν δὲν 'σκάρωςες ποτέ σου τρεῖς πολέμους ἄρον ἄρον
κατὰ Τούρκων καὶ Βουλγάρων,
ἂν δὲν ἔκανες νὰ πάθῃ τῆς εὐκλείας ἡ πατρίς
ἄταξι λοχμοστρεῖς,
ἂν δὲν εἶσαι Μπωναπάρτης
καὶ νομοταγῆς ἀντάρτης,
ἂν Ἀρχὴ δὲν σοὺ κυρίξῃ κι' ἂν δὲν λές ποτέ σου φέμμα,
τόγγραφᾷ καὶ 'στὴν «Πρωία», δὲν 'μπορεῖς νὰ 'δῇς τὸ Στέμμα.

Ὅποιος διόλου δὲν σημαίνει
μὲς 'στ' Ἀνάκτορα δὲν μπαίνει.
Δὲν ἀφίνω τὸν καθένα,
κι' ἂν φρονῆς τῶντι κἄτι
λέγα το κρυφὰ σ' ἐμένα
νὰ το λέω 'στὸ Παλάτι.

Ἄπ' εὐθείας δὲν ἀφίνω νὰ 'μιλῇς τῆς Κορώνας
καὶ τὴν γνῶμην σὰς θὰ λές διὰ μέσου τῆς Κορδόνας,
ἐπειδὴ τὸ Στέμμα ἂν γίνῃ προσιτόν καὶ 'στοὺς πολλοὺς
τότε πᾶς δὲν πιάνεις πούντο,
πᾶνε κι' οἱ θεσμοὶ 'στὸ φούντο,
ποῦ γιὰ τοῦτους 'πῆρα τότε τὰ βουνὰ τῆς Καρκαλούς.

Μ' ἕνα κράνος ἡμέρα καὶ βράδυ
καὶ μὲ λόγχην σὲ χέρι κρατοῦ
'στὴ φωτιά, 'στὸ βουνό, 'στὸ λαγκαδί,
τοὺς θεσμούς μας φυλάττω... τίς σύ;

Ο Καμπίτης 'πῆρε δρόμο
κι' ἡ Κορδόνα 'πῆρε τρόμο.
Τὸ Κορδόνι μὲ 'στ' ἄλάτι
κι' ὁ Καμπίτης 'στὸ Παλάτι.
Ο Καμπίτης, ὁ Καμπίτης,
ἴσως 'βγῇ καὶ Κυβερνήτης.

Ο Καμπίτης θὰ περάσῃ, βάρδα 'μπρὸς οἱ πειναλέοι,
ὁ Καμπίτης κουβεντιάσει κι' ὅλοι λένε «τί νὰ λήρῃ;»
ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης... συνεντεύξεις λαϊκαί,
ὁ Καμπίτης ἴσως πάρῃ καὶ καρότσα μὲ λακὲ,
ὁ Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, θέμα κάθε γειτονιάς,
ὁ Καμπίτης ἐπιστρέφει, τρέχει σπῆτι του ντουμπᾶς.

Ο Καμπίτης ἀφανῆς,
δὲν τὸν βλέπει πᾶς κανεῖς,
πάει μόνος ὁλοένα
καὶ δὲν δέχεται κανένα.

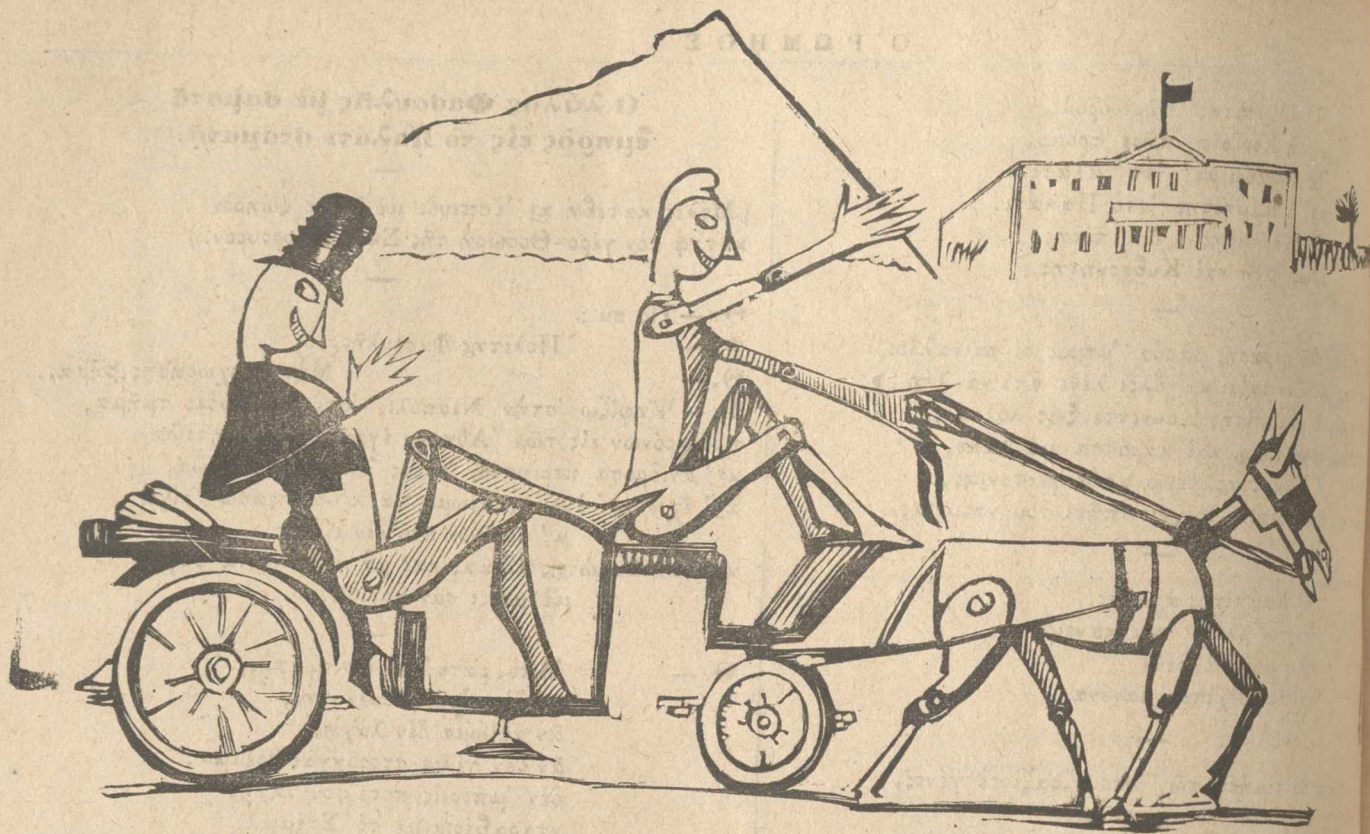
Ο Καμπίτης θὰ τιμῇσῃ τῶν μπουρζουαζὶ τὸ γένος,
καὶ 'στὸ τόσο μεγαλεῖο
ἔχει τώρα καὶ βιβλίο,
γιὰ νὰ γράφῃ τὸνομά του κάθε φίλος, κάθε ξένος.
Ο Καμπίτης ξαναφεύγει καὶ καιρὸ δὲν ἔχει τώρα,
ἐγγραφετὲ 'στὸ βιβλίο κι' ἔλθετε μὴν ἄλλην ὥρα.

Ο Καμπίτης, ὁ Καμπίτης, ὅλος λούσο καὶ γαλαάδα,
ὁ Καμπίτης ἴσως πάρῃ καὶ πορτιέρη μὲ βελλάδα,
ὁ Καμπίτης θὰ κουρντίσῃ καὶ μὲ Πρέσβεις λακριντὶ,
ὁ Καμπίτης ἴσως κάνῃ καὶ ζουρ φιξ κι' ἀπρέ-μιντὶ,
ὁ Καμπίτης ἴσως δώσῃ νέαν ὄθησιν εἰς ὅλα,
ὁ Καμπίτης δὲν τὸν εἶδε, λείει μία κουτοσμπόλα,
μὰ σοὺ λέω πῶς τὸν εἶδε, ξεφωνίζει μὴ κυράτσα,
ὁ Καμπίτης εἶναι γένος, ὁ Καμπίτης εἶναι ράτσα.

Ο Καμπίτης θὰ γανώσῃ τῶν προύχοντων τὰ τσερβέλα,
ὁ Καμπίτης θὰ στραγγίξῃ μὲ τὰ τόσα πῆγαιν' ἔλα,
ὁ Καμπίτης ἀνεβαίνει πέντε πέντε τὰ σκαλιὰ,
ὁ Καμπίτης θὰ χαλάσῃ τῆς Κορδόνας τὴν φωλιά,
ὁ Καμπίτης θὰ σκορπίσῃ μ' ἕνα φύσημα τὴν στάνην
καθενὸς τρανοῦ τσοπάνη,
ὁ Καμπίτης εἶναι τώρα τὸ σημεῖον τῶν καιρῶν,
ὁ Καμπίτης ἴσως γίνῃ ντιαμὰν ντὲ λὰ Κουρόν.

Εἰς τὸ σπῆτι
τοῦ Καμπίτη
κόσμος σπρώχνεται πολὺς
κι' ἐσκούε κι' ὁ Φασουλῆς.

Ἄειξέτέ μου τὸν Καμπίτη κι' ἔχω λύσσα νὰ τὸν 'δῶ,
μὰ τοῦ λέν «δὲν εἶν' ἐδῶ»,
καὶ τοῦ δίνουν τὸ βιβλίο γιὰ νὰ γράψῃ τὸνομά του,
καὶ φαρδὺ πλατὺ τὸ γράφει,
καὶ κατέβηκε κι' ἐπῆρε γιὰ 'ψηλὰ τὸ φύσημά του,
κι' ἐρωτοῦσε τὸ συνάφι
καὶ τὸν κάθε συμπολίτη
μήπως εἶδε τὸν Καμπίτη.

Γιὰ θεσμούς ξεφυσᾷ τὸ Κορδόνι
καὶ δὲν βάζει νερό 'στὸ κρασί,
κι' ἂν κανεῖς 'στὸ Παλάτι σιμώνη
ξεφωνίζει πρὸς τοῦτον... τίς σύ ;

Λαϊκὰς συνεντεύξεις δὲν θέλω
καὶ προτείνω τὸ στήθος δασὺ,
καὶ γανόνω τὸ κάθε τσερβέλο
μὲ θεσμούς σωτηρίους... τίς σύ ;

"Ἄν δὲν 'πῶ γιὰ θεσμούς καὶ γιὰ νόμους
μουστερῆδες θὰ 'βγοῦν περισσοί,
τὸ Κορδόνι θὰ μείνῃ 'στους δρόμους
καὶ γιὰ τοῦτο φωνάζω « τίς σύ ; »

Οὐρανὸς γαλανὸς ἀπὸ 'πάνω
μιὰ Κορῶνα σκεπάζει χρυσή,
χαμηλὰ τὸ Κορδόνι τὸ πλάνο
περιμένει προσκλήσεις... « τίς σύ ; »

Κάπου κάπου κανένας Καμπίτης,
— τὸ Κουβέρνο ποῖος ψεύτης μισεῖ ; —
ξεπηδᾷ λαϊκὸς ἀμανίτης,
κι' ἀγριεύω καὶ σκούζω « τίς σύ ; »

"Ἐνας γέρος ἐδῶ σουλατσάρει,
ποῦ τοῦ φέγγουν πολέμων πυρσοί...
μὴ κανεῖς τοὺς θεσμούς στραπατσάρη...
'πίσω 'πίσω... ποῖος εἶσαι ; τίς σύ ;

Φ. —

Δὲν κροτεῖ τῶν πολέμων ὁ κρότος,
φέρνουν μάσκαῖς πολλαῖς 'στὸ Τσαρσί,
καὶ τῶν τόσων θεσμῶν ὁ Κισσῶτος
καὶ σ' ἐμένα φωνάζει « τίς σύ ; »

'Στὸ Παλάτι καλοῦν τὸν Καμπίτη,
νάτος, νάτος, 'στὸ Στέμμα καρσί,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ 'μπῶ 'μές 'στην
κι' Ὑπουργὸς του θὰ γίνω... « τίς σύ ; »

Κι' ἐγὼ τρέχω ταχύς ἐκεῖ πέρα,
ποῦ χρυσίζουν τοῦ Θρόνου κροσσοί...
μὲ θεσμῶν τροπαιοῦχων ἀέρα
τῆς κοιλιαῖς μὴ φουσκώνης « τίς σύ ; »

Κάθε Τούρκος Πασσᾶς ξεφαντόνει,
Θεσσαλία δὲν μένει μισή,
πλὴν ὁ γέρος γι' αὐτὸ δὲν ἰδρόνει
καὶ θεσμούς κοπανίζει « τίς σύ ; »

Ὁ Στρατάρχης Ἐτέμ τοῦ φωνάζει:
« τοὺς θεσμούς νὰ τοὺς κάνης τουρσί, »
κι' ὁ φρουρὸς τὸ καπέλο τοῦ βγάζει
καὶ 'στὸν Τούρκο δὲν λέει « τίς σύ ; »

Κάτω κάτω ναιὶ καὶ τεμένη,
κάτω δόξης παλῆας κολοσσοί,
κι' οἱ Πασσάδες 'στὰ γέλοια σπασμένοι
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζουν « τίς σύ ; »

Μὰ κι' ἐγὼ μ' ἓνα Τούρκικο φέσι
τοὺς θεσμούς τοὺς παρὰρῶ φαροῖ,
καὶ μὲ ξύλινη σπάθα 'στὴ μέση
χὰ χὰ χὰ σοῦ φωνάζω « τίς σύ ; »

Ἐδῆκε τώρα πρῶνι κι' ἡ προσφίλης Ἑστία,
τὸ τιμημένον φύλλον
κι' εἰς ὅλα του ποικίλον,
ποῦ πάντα τὸ διέκρινε καλῶν εὐρωστία.

Τοῦ ΡΩΜΗΟΥ μας τὸ Γραφεῖον ἀριθμὸς δεκαεννιά,
'στῶν Πινακωτῶν τὸν δρόμον, πρὶν νὰ φθάσῃς 'στὴ γαῖα.